

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Свищов, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. Иванов

при участието на секретаря Петя Ив. Братанова
като разглежда докладваното от Светослав Ив. Иванов Гражданско дело № 20234150100387 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Производството е образувано е по редовна и допустима искова молба на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД (правоприемник на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД), ЕИК: 130460283, гр. София, р-н Младост, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, със съд. адрес: гр. София, ул. „Шандор Петъфи“ № 10, срещу А. А. Д., *****, *****, адв. Ц. З. З., *****, с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба (ИМ) се твърди, че между „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и А. А. Д. бил сключен анекс (допълнително споразумение) към договор за мобилни услуги с тел. № +359 897 031490 за срок от 24 м., аб. пл. „Тотал 30.99 с допълнителни 6000 МВ“, със стандартен абонамент в размер на 30.99 лв. За периода от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г. Д. не бил платил дълга си по този договор в размер на 77.46 лв., което било над тримесечни такси, за което била издадена фактура № 7311645116/01.11.2020 г. Между същ. стр. на 16.05.2019 г. било постигнато съгласие дружеството да лизингува на физическото лице (ФЛ) телефон HUAWEI p30 Lite Dual Peacock Blue за общ лизингова вноска от 620.77 лв., дължима на 23 месечни вноски от по 26.99 лв., като за периода от 01.07.2020 г. до 31.10.2020 г. ФЛ дължи на ЕАД: три вноски по 26.99 лв. и общата остатъка от лизинговите вноски от 188.93 лв. (за 6 бр. лизингови вноски), които станали предсрочно изискуеми на основание ч. 12 от общите условия (ОУ) към процесния договор и една лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за периода от 01.10.2020 г. до 31.10.2020 г. Освен това ФЛ дължало и сумата от 76.33 лв. за разликата между цената на телефона без абонамент и преференциалната обща лизингова цена. Претендира се и неустойка в размер на 77.46 лв. за „предпочетен номер“.

Същевременно между ФЛ и ЕАД било постигналото съгласие, обективизирано в Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***** за срок от 24 м., „Тотал +“, месечен абонамент от 15.99 лв. и месечен абонамент от 12.99 лв. след изтичане на първоначалния срок. За периода от 01.0.2020 г. до 31.08.2020 г. Д. не бил платил на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от 21.42 лв. за абонаментна такса, за която сума била издадена фактурата, описана по-горе. На 14.08.2020 г. досежно последния договор бил сключен и договор за лизинг на тел. „Apple, iPhone 11, 64 GB, Black“ за обща лизингова цена от 1 655.77 лв., дължима на 23 месечни вноски от по 71.69 лв. За периода 01.08.2020 г. до 31.10.2020 г. ФЛ дължало на ЕАД: 71.99 лв. за лизингова вноска, 57.33 лв. за остатък от лизингова вноска, от

която са извадени предплатени суми за периода от 01.09.2020 г. до 30.09.2020 г. по Фактура № 7310229717/01.10.2020 г., 1 583.78 лв. сборът от 21 лизингови вноски, които станали предсрочно изискуеми на основание ч. 12 от ОУ към процесния договор и една лизингова вноска по чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за периода от 01.10.2020 г. до 31.10.2020 г. Претендира се и неустойка в размер на 42.92 лв. за „предпочетен номер“.

За всичките вземания били издадени следните фактури № *****/01.08.2020 г., № *****/01.09.2020 г., № 7310229717/10.10.2020 г., № 7311645116/01.11.2020 г.

С оглед на изложено ЕАД моли Свищовския районен съд (СвРС) да приеме за установено на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ФЛ му дължи общата сума от 2 280.47 лв., ведно със законната лихва върху нея от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда, по което било образувано ч. гр. д. № 652/2022 г. на същ. съд, като заповедта била връчена на ФЛ при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, при което било образувано настоящето исково производство. Претендират се и разноски.

В отговора на исковата молба (ОИМ) на особения представител на ответника се взема становище, че искът е неоснователен: първо, липсвало подпис върху ОУ, от което следвало, че същите не са приети от ФЛ; второ, липсвали доказателства за предаването на телефоните от ЕАД на ФЛ; трето, неоснователни били вземанията за неустойки за прекратяване на договорите; четвърто, чл. 229а, ал. 1 ЗЕС постановявал, че след изтичане на срока за абонамент договорът се превръщал в безсрочен, при което неправилно били прекратени договорите от ЕАД с ФЛ. Моли СвРС да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

Между „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД (правоприемник на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД) и А. А. Д. било постигнато съгласие за това дружеството да предоставя мобилни услуги на физическото лице (ФЛ) срещу възнаграждение, обективизирано в Договор за мобилни услуги от 29.10.2008 г. (л. 13 от ч. гр. д. № 652/2022 г. на СвРС). Към това съглашение бил подписан по-късно анекс (допълнително споразумение) от 16.05.2019 г. (л. 14 и сл. от същ. гр. д.) за тел. № +359 897 031490 за срок от 24 м., аб. пл. „Тотал 30.99 с допълнителни 6000 МВ“, със стандартен абонамент в размер на 30.99 лв. За периода от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г. Д. не бил платил дълга си по този договор в размер на 77.46 лв., което било над тримесечни такси, за което била издадена фактура № 7311645116/01.11.2020 г.

Между същ. стр. на 16.05.2019 г. било постигнато съгласие, обективизирано в Договор за лизинг от същ. дат. (л. 16, гръб, и сл. от същ. д.) дружеството да лизингува на ФЛ телефон HUAWEI p30 Lite Dual Peacock Blue за общ лизингова вноска от 620.77 лв., дължима на 23 месечни вноски от по 26.99 лв., като за периода от 01.07.2020 г. до 31.10.2020 г. ФЛ не било платило на ЕАД: три вноски по 26.99 лв. и общата остатъка от лизинговите вноски от 188.93 лв. (за 6 бр. лизингови вноски), които станали предсрочно изискуеми на основание ч. 12 от общите условия (ОУ) към процесния договор и една лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за периода от 01.10.2020 г. до 31.10.2020 г. Освен това ФЛ дължало и сумата от 76.33 лв. за разликата между цената на телефона без абонамент и преференциалната обща лизингова цена. Претендира се и неустойка в размер на 77.46 лв. за „предпочетен номер“.

Същевременно между ФЛ и ЕАД било постигналото съгласие, обективизирано в Договор за мобилни услуги от 14.08.2020 г. (л. 19 и сл. от същ. д.) с предпочетен номер +***** за срок от 24 м., „Тотал +“, месечен абонамент от 15.99 лв. и месечен абонамент от 12.99 лв. след изтичане на първоначалния срок. За периода от 01.0.2020 г. до 31.08.2020 г. Д. не бил платил на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от 21.42 лв. за абонаментна такса, за която сума била издадена фактурата, описана по-горе.

На 14.08.2020 г. досежно последния договор бил сключен и договор за лизинг (л. 23 и

сл. от същ. д.) на тел. „Apple, iPhone 11, 64 GB, Black“ за обща лизингова цена от 1 655.77 лв., дължима на 23 месечни вноски от по 71.69 лв. За периода 01.08.2020 г. до 31.10.2020 г. ФЛ дължало на ЕАД: 71.99 лв. за лизингова вноска, 57.33 лв. за остатък от лизингова вноска, от която са извадени предплатени суми за периода от 01.09.2020 г. до 30.09.2020 г. по Фактура № 7310229717/01.10.2020 г., 1 583.78 лв. сборът от 21 лизингови вноски, които станали предсрочно изискуеми на основание ч. 12 от ОУ към процесния договор и една лизингова вноска по чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за периода от 01.10.2020 г. до 31.10.2020 г. Претендира се и неустойка в размер на 42.92 лв. за „предпочетен номер“.

За всичките вземания били издадени следните фактури № *****/01.08.2020 г., № *****/01.09.2020 г., № 7310229717/10.10.2020 г., № 7311645116/01.11.2020 г.

По правото:

Свищовският районен съд намира, че е сезиран с искова молба на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД срещу А. А. Д. с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, с която са съединени няколко иска за общо разглеждане между едни и същи страни, за се да установи по отношение на ФЛ, че същото дължи на ЕАД общата сумата от 2 280.47 лв., от които 79.34 лв. – за неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г.; 77.46 лв. – за неустойка, начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; 269.90 лв. – за лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен период 01.07.2020г. – 31.10.2020 г.; 76.33 лв. – за разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг и начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г.; 21.42 лв. – за неплатена абонаментна такса за отчетен период от 01.08.2020 г. до 31.08.2020 г.; 42.92 лв. – за неустойка начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; 1 713.10 лв. – за формирана от лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен период от 01.08.2020г. до 31.10.2020 г.; ведно със законната лихва върху главницата от 24.10.2022 г. до изплащане на вземането; в т. ч. и разноски в исковия и заповедния процес.

Предявеният установителен иск (УИ) вземането на ищцовото дружество към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока, предвиден в чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, от кредитор с оглед подаденото от длъжника възражение. Предмет на УИ по чл. 422 ГПК е установяване съществуването на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на посоченото в нея основание. В този смисъл, за да бъде уважен предявеният по делото иск е необходимо в условията на пълно и главно доказване ищецът да установи наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по приложените договори за мобилни услуги, допълнителни споразумения към договори за мобилни услуги и договорите за лизинг, че е изправна страна по тях, т. е. че е осигурил достъп на абоната до договорените мобилни услуги, съотв. – че му ги е предоставил, както и че е предоставил ползването на лизинговите вещи, наличието на предпоставките пораждащи начисляването на неустойка по договорите, както и размера на претендираните вземания.

Съдът намира, че по делото е надлежно доказано, че, първо, между него и ФЛ са би постигнати споразумения, по силата на които то е било доставчик, а ФЛ – получател на мобилни услуги срещу възнаграждения; второ, че по силата на тези облигационни отношения ЕАД е доставило реално претендираните допълнителни услуги на ответницата, тъй като това обстоятелство е безспорно; вж. чл. 225 и сл. ЗЕС, във вр. с чл. 9 ЗЗД; трето, че е настъпил падежът на така претендираните вземания за фиксирани и допълнителни такси (чл. 84, ал. 1 ЗЗД): обстоятелство, което също е безспорно. Ето защо СвРС намира, че исковите за сумите от 79.34 лв. за услуги за неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г. са основателни. Впрочем не се доказва погасяването им на каквото и да било основания, вкл. и чрез плащане. За същите суми се дължи и законна лихва от дата на предявяването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда (чл. 86, ал. 1 ЗЗД).

Макар и да се установява по делото, между ЕАД и ФЛ са били сключени споразумения за предоставянето на мобилни услуги (чл. 225 и сл. ЗЕС, във вр. с чл. 9 ЗЗД); по всяко от които е била уговорена неустойка в трикратен размер на месечния абонамент при разваляне на договорите поради виновно неизпълнение от страна ФЛ (длъжник) (чл. 92, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД), в настоящия случай липсват доказателства, че търговското

дружество е упражнило правото да развали договора, като е изпратило известие за това до длъжника (ответник), предоставяйки му срок за изпълнение и указвайки му, че при безрезултатно изтичане на срока ще счита договора за развален (чл. 87, ал. 1 ЗЗД). Прочее не е са налице предпоставките, за да се претендират неустойки в трикратен размер на месечните такси на това основание, от което пък следва, че исковите за тях са неоснователни, а именно: за сумата от 77.46 лв. за неустойка, начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +***** и за сумата от 42.92 лв. за неустойка начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****. – Възражението на особения представител на ФЛ, че исковите за неустойки са неоснователни, следва да бъде споделено.

Действително, между ЕАД и ФЛ е било постигнато споразумение, по силата на което то е предоставило ползването на вещи (мобилни телефони) срещу възнаграждение, платимо на няколко ежемесечни вноски (два финансови лизинга – чл. 342 и сл. ТЗ). Установява се, че падежът всяка една от лизинговите вноски е настъпил; по първият лизинг – последният падеж е бил на 16.04.2021 г., а по вторият – 14.08.2023 г. (чл. 84 ЗЗД). Предаването на вещите, обект на двата лизинга, се доказва също от двата договора за това: за първото устройство (Huawei) – чл. 4 от договора за лизинг от 16.05.2019 г., а за второто устройство (iPhone) – чл. 4 от договора за лизинг от 14.08.2022 г. (Възражението в обратния смисъл на особения представител на ответника е неоснователно.) Следователно всички вземания за лизинг, които се претендират, са изискуеми (269.90 лв. за първия лизинг, респ. 1 713.10 лв. за втория), като липсват доказателства, че са платени, при което съдът намира, че искът за тях е основателен, ведно със вземането за законна лихва (чл. 86, ал. 1 ЗЗД).

По делото са приложени писмени доказателствени средства, от които следва, че между страните е бил сключен договор за лизинг на телефони (чл. 342 и сл. ТЗ), в който е било уговорено, че при разваляне на договора при същите условия, описани по-горе, които касаят развалянето на договорите за мобилни услуги (чл. 87, ал. 1 ЗЗД), в т. ч. ФЛ ще дължи на ЕАД неустойка в размер на разликата между, от една страна, стандартната цена на телефона в брой и без абонамент към момента на сключване на договора и, от друга страна, заплатената за него промоционална цена при предоставянето му на лизинг, съгласно оставащия срок на договора (чл. 92, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД). Само че (отново) липсват доказателства, че ЕАД е упражнило правото си да развали договорите за лизинг по чл. 87, ал. 1 ЗЗД, изпращайки съобщение до длъжника. При това УИ за сумата 76.33 лв. за разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг е неоснователен, в т. ч. и за законна лихва върху тази сума. С оглед на изложеното възражението на особения представител на ФЛ, че исковите за неустойки са неоснователни, следва да бъде уважено.

С оглед на изложеното съдът намира, че следва да бъде прието по отношение на ФЛ, че същото дължи на ЕАД следните суми: (1) 79.34 лв. – за неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен периода от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г.; (2) 269.90 лв. – за лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен период 01.07.2020г. – 31.10.2020 г.; (3) 21.42 лв. – за неплатена абонаментна такса за отчетен периода от 01.08.2020 г. до 31.08.2020 г.; (4) 1 713.10 лв. – за формирана от лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен периода от 01.08.2020 г. до 31.10.2020 г.; ведно със законната лихва върху главниците от 24.10.2022 г. до изплащане на вземането; в т. ч. и разноски в иския и заповедния процес. УИ обаче се явява неоснователен за сумите от: (1) 77.46 лв. – за неустойка, начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; (2) 42.92 лв. – за неустойка начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; (3) 76.33 лв. – за разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг и начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г.

Възраженията на особения представител на ФЛ, че не били подписани ОУ и следователно те не били обвързващи за ФЛ (чл. 147а, ал. 1-2 ЗЗП), е неоснователно, защото всички ОУ към процесните договори за подписани от ФЛ: вж. ОУ към първия договор за лизинг (л. 17 от ч. гр. д. № 652/2022 г. на СвРС), ОУ към договор за мобилни услуги от 14.08.2020 г. (л. 20 от същ. д.), ОУ към втори договор за лизинг (л. 23, гръб, от същ. д.). ОУ на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД (л. 27 и сл. от същ. д.) не са подписани от ФЛ,

По разноските:

При този изход на делото ЕАД има право на разноски срещу ФЛ пропорционално на уважената част от УИ (чл. 78, ал. 1 ГПК). ЕАД претендира следните разноски: (1) 45.61 лв. за ДТ и (2) 371.78 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство; (3) 45.61 лв. за ДТ, (4) 528.04 лв. за възнаграждение за особен представител и (5) 528.05 лв. за адвокатско възнаграждение в исковия процес; или всичко 1 519.09 лв., което пропорционално на уважената част ще рече: 1 388 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК, Свищовският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **А. А. Д., *****, *****,** действащ чрез особения си представител – адв. Ц. З. З., *****, че същият дължи на „**ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД (правоприемник на „**ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД), ЕИК: 130460283, гр. София, р-н Младост, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, със съд. адрес: гр. София, ул. „Шандор Петъфи“ № 10, на основание правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД следните суми: **79 (СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТ) ЛЕВА И 34 СТ.** – за неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен периода от 01.07.2020 г. до 31.08.2020 г.; **269 (ДВЕТА ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТ) ЛЕВА И 90 СТ.** – за лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен период 01.07.2020г. – 31.10.2020 г.; **21 (ДВАДЕСЕТ И ЕДИН) ЛЕВА И 42 СТ.** – за неплатена абонаментна такса за отчетен периода от 01.08.2020 г. до 31.08.2020 г.; **1 713 (ХИЛЯДА СЕДЕМСТОТИН И ТРИНАДЕСЕТ) ЛЕВА И 10 СТ.** – за формирана от лизинговите вноски по договор за лизинг за отчетен периода от 01.08.2020 г. до 31.10.2020 г.; ведно със законната лихва върху всяка една от главниците от 24.10.2022 г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ така предявеният иск на „**ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД (правоприемник на „**ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД) срещу **А. А. Д.**, с който се иска на същото правно основание да се приеме за установено, че **А. А. Д.** дължи на „**ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД (правоприемник на „**ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД), следните суми: **77 (СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ) ЛЕВА И 46 СТ.** – за неустойка, начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; **42 (ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВА) ЛЕВА И 92 СТ.** – за неустойка начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г. за предпочетен номер +*****; **76 (СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТ) ЛЕВА И 33 СТ.** – за разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг и начислена във фактура № 7311645116/01.11.2020 г.; ведно със законната лихва върху всяка една от главниците от 24.10.2022 г. до окончателното им изплащане; **като НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **А. А. Д.** да заплати на „**ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД (правоприемник на „**ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД) сумата от **1 388 (хиляда триста осемдесет и осем) лева** за съдебно-деловодни разноски в заповедния и исковия процес.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____